

LBRIS

We know
books

IOAN GLIGOR STOPÎȚA

ÎNGERUL IONDUH

CARTEA TRANSPARENȚEI MELE

Prefață – Mihai Posada

Postfață – Mihai Batog-Bujeniță

E I K O N

București, 2021

Prefață

<i>Îngerul Ionduh</i> sau lirica „dublului” somato-psihic.....	7
Când sufletul devine cuvânt.....	17
În colțul zidirii mele	19
Când sufletul vrea să fie cuvânt	21
Pe cât înaltul mă ceartă.....	24
Cei care au trecut prin moarte	25
Dincolo de noi	26
Golit până-n viscerele spaimei.....	27
Numinosul conceptual.....	28
Eutonia lacrimii negre	30
Ultimul strop de lumină	31
Clipocitul durerii	32
Nămolurile trăirilor noastre.....	33
În șaua iepei lui Dali.....	34
Pașii lenți ai veșniciei.....	35
Mărturisirea ființei.....	36
Lacrima de sânge	37
Spinii nopții.....	38
Eu nu sunt cel ce sunt.....	39
Semănătorul și secerătorul	41
Tăcerea ta, mumă	42
Ai fost la nașterea mea?.....	43
În clipa Nirvanei	44
Naștere.....	45
Neostoita lumină a durerii	47
Murmur de rugăciune	48
Ruga	49
Primii pași	50

Amintiri	52
Esopia	53
Căinele copilăriei mele	54
Viu și mort, și iar viu	55
Adâncimile	57
Fără aripă de înger	59
Plâns	60
Degete roșii de sânge	61
Speranță	62
Gustul luminii.....	63
Cu mintea răvășită de lumină.....	64
Mierla și privighetoarea, mute.....	66
Oameni în alb.....	67
Șoapte.....	68
Nimb	69
Bivolii	71
Amintirea	72
Cuvinte bătucite de gând	73
Umbra sacră	76
Purificare prin tragic	78
Eul smuls din sânge... ..	79
Copilărie	80
Implozie de lumină	81
Traumă și durere.....	82
Bisturiu inutil.....	83
Aripă înmuiată-n lumină	85
Numai tu, Duhule, știi.....	86
Iluminare de gând.....	88
Tata, balerinul... ..	90
Jungher	92
Omăt împurpurat	93
Mura, diavolul negru	94

Vers încolțit	95
Măinile mumii, aripi de heruvim	96
Să nu poți dormi de durere.....	97
Colhozul	99
În adâncul din mine	100
Marea roșie de oameni	101
Plânsul îngerilor.....	102
Morărel, îngerul pompier.....	103
Cum să fac?	105
Plâns	106
Cheag de apă.....	107
Înapoia morții	108
Morții vii și viii morți.....	109
În căușul nefericirii mele.....	110
Pe când eram un mânz	111
Un popor de mâini	112
Vise fluide.....	113
U-iu-iu-iu-iu-iu-iu!.....	114
Inexplicabile lucruri.....	116
Lumina din piatră.....	117
Mă iubește... nu mă iubește... ..	118
Pusă în destin	119
Simt suflul toamnei.....	120
Obsesie.....	121
Viermii și poezii	123
Animale înduhovnicite.....	124
Pe strada Principatele Unite.....	125
Ion devenit duh	126
Plin de păcate	128
Copilul din poet.....	129
Dumnezeirea omenescului din noi.....	130
Oraș torturat.....	131

Pasărea	132
Sărutare pe gură.....	134
Nictalgiile nopții.....	135
Azi, clona zilei de ieri	136
Plugul și boii.....	137
Copârșeul din pod	138
Muza poetului darnic... ..	140
Cei ce nu vor glorie	141
Descult	142
Ce-i poezia?	143
M-a-nluminat o undă de-ndoială	145
Fă-mă, Doamne... ..	146
Rugăciune	147
Respirare de ied.....	148
Sfârșemat curge absolutul	149
Mers	150
În sălașul lacrimiei umbra n-are contur	151
Motiv de etern.....	152
Viș răstignit	153
Ceruri suspină.....	154
Mormântul	156
Cioturi crepusculare	157
Lung – larg, jur – împrejur împrejurului.....	159
Dezrădăcinarea	160
Nici nu mai știu să privesc... ..	161
Șarpele de pluș	163
Trecere	164
Mefisto	165
Ghemuiți în suflet	166
Naștere.....	167
Mi-e sete!	168
Duhul înfiorării	169

Masca memoriei.....	170
În mine sapă îngerul fântâni.....	171
Alfabetul.....	172
Putem vorbi despre lumină.....	174
Numai orbii văd adevărata frumusețe.....	175
Îndrăgostitul de plumb	176
Naștere – Moarte	177
Mă despică glasul ploii	178
Ionduh, îngerul moralist... ..	179
Mi-e dor	180
Spondolita ankilopoetica	181
Schelet de curcubeu.....	182
Viermele de cuvinte.....	183
Gândul spre tine... ..	185
Mugurii iubirii	186
Prin ecluza mirării.....	188
Am ostenit... ..	189
Când ești poet	191
Ce zice lumina cuvântului?	192
În căutare de altă muză	193
Sânul galben al unui palimpsest	194
Sfânta cădere-n păcatul iubirii	196
În dimineața clătită cu rouă.....	197
Cu miros de lumină... ..	198
Vorbe la superlativ.....	199
Ceva impalpabil.....	200
Efemeridul fulg de nea	201
Umerii strâmți ai gândului	202
Visele s-au dus... ..	203
Esențial lipsit de sens	204
Mai mult decât ai vrut să fii, nu poți	205
Va veni ziua și ceasul	207

Înlăuntrul meu	208
Acel individ din vitrină sunt eu.....	209
Atropic univers în privirea ta străină.....	210
Blondă mambă neagră.....	211
Chipul degeaba iubit.....	212
Mă uitam cu pupilele praştie	213
Cuvintele noastre se nasc uitate	215
Deşartele speranţe din ochiul stins	216
La marginea trupului meu	217
Crez	219
Drumul meu.....	221

Postfaţă

Cuvântul construind un univers de plumb	223
---	-----

CÂND SUFLETUL DEVINE CUVÂNT

Aripile își au rădăcina în durere și suferință

Tot ce se face cuvânt – picur de lumină
din mână de înger
cu degete aprinse în duhul creației.

Sub pleoapa vechilor dureri visul s-a
trezit în numerele nedescifrate
din cutele sufletului.

Capul greu de insomnii – piatră de moară –
stă prăbușit pe umărul trupului ruinat,
firav, de adolescent,
strivit de un car încărcat cu fân
răsturnat peste buza pâ râului...

Îngerul Ionduh alege o undă de lumină,
și-mi proptește bărbia căzută în piept.

În corsetul meu din ghips sunt un cosmonaut
gata de a pași în imponderabilitate.

Doar mâna dreaptă este teafără,
bucurându-se de libertatea de a scrie, a desena,
a gesticula...

O întind și deschid caietul cu filă nouă,
albă, imaculată, virgină...

Sunt fraged și neîntinat...
De rușine închid pleoapele...

Tremur și pipăi, cu ochii deschiși ai buricelor
necunoscutul din albul pustiu al filei de hârtie.

Simt căldura oaselor albe ale strămoșilor.

Oul alb al facerii e clocit.

Coaja se sparge, neprevăzutul inundă.

Se urcă ca o iederă de lumină spre inimă, spre creier,
spre înafară. Mai ales înafară.

Și degetele treimii târâie pana de scris
ca într-o hipnoză. Scriu cuvinte
pe care cineva mi le dictează.

Îngerul meu Ionduh,
fratele meu, primul născut...

Miroase a veșnicie și foame-mi este.

Sunt și îngeri, travestiți, ce se îmbulzesc să corupă
miezul sufletului curat. Și după.
Păcatul, mai departe, râde și speră...

Din străfundul înconjurat de alt străfund
de lumină, pe al cercului arc
entelehicul suflet pornește în zbor
și are mireasmă de quarc...

ÎN COLȚUL ZIDIRII MELE

*Ochii inimii mele poartă ochelari cu lentile
lustruite de înger, să pot privi cerul
când îl caut pe Dumnezeu.*

Care e realitatea cea mai adevărată:
plinul sau golul din mine, din pivnițele mele,
unde jos, în colț, stă piatra de temelie!?

Duhul ei – cognoscibil găngur despre ființare.

Despre urcarea pe muchiile abisului pe verticalii pereți,
până în vârful acoperișului unde-i nisipul albastru al
cerului.

Pe drumul de la Alfa la Omega sufletul meu s-a oprit
la o răscruce de drumuri și dă binețe trecătorilor
care vin din toate direcțiile.

Și trec prin mine
cum prin popoarele lumii.

Azi sufletul meu dă pomană altor suflete pentru sufletul
său.

Azi simt respirația aedului orb din mine,
din adâncul meu, din adâncul adâncului meu.

Azi n-am să calc peste niciun fir de iarbă,
peste nicio furnică sau mămăruță. Și, mai ales
peste un greier sau licurici.

Să nu suprim un cântec sau o luminiță de stea.

De azi stau aplecat peste invizibila frumusețe,
peste trupul alb gata să primească haina cu semnele
alfabetului.

O, perplexitate! O, foaie albă dornică să fii întinată
cu tuș și cerneală!

Va trebui să fiu tandru și răbdător,
plin de tact, și, mai ales, de neuitat!

Taina din sâmburele neîngropat –
veșnicie nedescoperită.

CÂND SUFLETUL VREA SĂ FIE CUVÂNT

- *Ce-ar fi poemul nefermentat în Eu?...*
- *Biserică cu oameni, dar fără Dumnezeu.*

Stă în mine întregul Univers.

Ca și-n tine.

Trecutul și prezentul.

Începutul și Sfârșitul – Big-Bangul și Apocalipsa.

Și Dumnezeu și Diavolul. Și noroi și stele.

Nu trebuie să caut nicăieri, totul e în mine,
odată cu nașterea mea.

În mine e și *Celălalt*. Fratele mort.

Mugur plăpând, fulger pe pământ – acum
îngerul Ionduh.

Eu îi sunt o copie a lui, nefidelă.

Un dar dat de Dumnezeu,
după lacrimile vărsate
în timpul rugăciunii mamei
și tatălui meu.

Drumul meu de muritor e un drum
pe care mă însoțește îngerul Ionduh.

Destinul.

Drum de înviere, ființare și moarte.

Drum de urcare și coborâre.
Spre reînviere.

De zeci de ori coborâre
pentru fiecare urcare.

De întuneric și iluminare
a ființei mele friabile.

Lăuntrul meu și lăuntrul lăutrului meu
e străfulgerat,
în toate ungherele, cu umbre și lumini...

Ascult sunetul literei de la temelia
cuvântului ziditor
ca o acribică diortosire poemului
rupt din înțeles.

Până va veni ceasul, când,
în praful sufletului meu,
Sinei îi va cădea cataracta nimicului
și va începe să vadă dincolo de văzut.

Sunt salahorul cuvântului
citit și auzit din gura semenilor mei.
Măine,
un poet harismatic din cartea vieții.

Scriu, de-acum, în cunoștință de cauză
și să urc muchiile Coloanei fără sfârșit,
în coate și genunchi, spre aerul ozonat
al înălțimilor, până la locul ce-l merit.

Acesta e începutul poemului neîntrerupt,
ce izvorăște din ființa mea,
din ființa părinților și strămoșilor.

Viața mea, sunetul temeliei,
poezie neîntreruptă...